

Steklena princeska

(Češka pravljica)

Po livadah in poljanah so cvetele jesenske rožice in marljive čebelice so veselo brenčale, kakor da bi se učile novih pesmic. Takrat je korakal med polji reven steklarski vajenček. V vreči na rami je nosil orodje za pihanje stekla in je premišljeval, kje na svetu bi ujel nekoliko sreče.

Ko je zamišljen korakal rdečemu zahajajočemu soncu naproti, je zagledal na obronku polja na pol razpadlo hišico. Ponižno je potrkal, toda nihče se mu ni odzval, kajti v hišici ni bilo nikogar. V njej je bila le stara polomljena postelja, ognjišče, miza in stol. »Gotovo je čakala ta hišica name!« si je dejal vajenček, vstopil je, odložil vrečo in si skuhal iz živil, ki jih je imel s seboj, preprosto juho. Nato se je utrujen zleknil na posteljo in mirno zaspal.

Drugega dne mu je okolica tako ugajala, da je sklenil nekoliko časa ostati. »Poskusiti hočem, ako znam še kaj svoje obrti!« je rekel sam pri sebi, naredil ogenj, pristavil posodo s steklom, ga raztopil in pričel skozi dolgo cev pihati steklene umotvore. Krasen, slokonog jelen je nastajal pod njegovimi spretnimi rokami. Vajenčku se je naenkrat zazdelo, da ga nekdo opazuje. Obrnil se je hitro in je ugledal zunaj pred oknom malega, drobnega možica. Steklarček — ne bodi len — je skočil ven in pograbil malčka, ravno ko je hotel izginiti v neko luknjo v zemlji. Možic je praskal in grizel kakor divja mačka, toda steklarski vajenček ga je kmalu ukrotil, ga postavil v koči na mizo

in mu rekel: »Poslušaj, človeček! Midva bi morala skleniti prijateljstvo! Pravijo, da podzemeljski ljudje prinašajo srečo. Povej mi, morda bi mi pa ti mogel pomagati in preskrbeti odjemalce za moje umotvorčke!« Pri teh besedah je pokazal steklar možičku steklenega jelena. Možiček je na široko odprl oči in je z jezikom obližnil steklo, nato mu je pa nežno rekel: »Ali si morda čarovnik? Tako lepe stvarce še nisem nikdar videl v svojem življenju! Poljska princeska, moja gospodarica, pa je dala postaviti to hišico iz same radovednosti, da bi prisluškovala ljudem! Tako rada se smeje vam, smešnim bitjem!«

»Kaj, nam ljudem se smeje tvoja princeska?« je ogorčeno vzkliknil vajenček. »No, le počakaj, če jo jaz enkrat ujamem, se ne bo več smejala!« Potem je vzel steklenega jelena, ga lepo zavil v mah in ga dal možicu. »Tako, sedaj pa odnesi to tvoji princeski in ji povej, da ji bom še kaj lepšega napravil, če bo nam ljudem dobra in prijazna.«

Človeček je z jelenom izginil kakor blisk. Vajenec pa je pihal steklo naprej in je naredil še labuda, ki ga je postavil na okensko polico, da bi se ohladil. Ko ga je hotel pozneje spraviti, je še videl izginiti drobno ročico, ki je vlekla labuda v luknjo. »To ste mi pravi nepridipravi!« je zavpil steklarček, »kaj pa naj pokažem vaši princeski, če me pride obiskat?« Toda navzlic temu ni bil slabe volje in je delal naprej, dovršil je še krono iz stekla in stekleno zibelko. Te stvari je položil poleg postelje na stol in legel spat.

Vajenček pa ni zaspal... S polzaprtimi očmi je kmalu razločil, kako je vstopilo v sobo drobno bitje — poljska princeska. Dva podzemeljska možica sta jo spremeljala in nosila pleteno košarico, ki sta jo na njen migljaj postavila poleg postelje. Mala lepotica si je pa nataknila stekleno krono na glavo in je zaplesala z drobnimi koraki po sobi. »Če bi mi mogel napraviti vsaj še obleko iz stekla!« je vzdihnila in izginila. Steklarčku pa ta njena želja ni šla iz glave. Pogledal je v košaro: koščki belega kruha, surovo maslo in med so bili nakopičeni v njej. To darilo mu je poslala princeska kot plačilo za lepe steklene stvarce. Ko je vajenček dobro pozajtrkoval, je pričel

zopet z delom. Napravil je nebroj majhnih steklenih ploščic in jih je sestavil v krasno stekleno oblačilce, katerega ploščice so pri vsakem dotiku nežno zvončkljale.

Ko se je znočilo, je položil stekleno oblačilo na mizo. Zopet je prišla poljska princeska in se je vsa vzradoščena oblekla v prozorno obleko. Tedaj je pokleknil steklarček pred srčkano kraljico poljan in ji ves navdušen rekel: »Draga, povej mi, kaj hočeš; vse stvari, ki bi jih rada imela, ti bom napravil iz stekla!«

»Dobro, potem mi pa napravi princa iz stekla, da ne bom vedno sama na livadah!« mu je odvrnila princeska.

»Toda, kaj boš s princem iz stekla? Bil bi vedno hladen in nepremičen! Raje si vzemi mene za tovariša. Čez dan bova tekala po poljih, zvečer ti bom pa tu pri ognju delal najbolj čudovite steklene umotvorčke!«

Tako je revni steklarček res dobil lepo poljsko princesko. In če gremo po livadah, vidimo včasih drobne nežne nitke na pisanih marjeticah. Tedaj vedite, da je blizu steklarski vajenček v svoji poljski hišici, kjer dela lepi princeski najlepše steklene umetnine in spusti včasih svetlo stekleno nitko, da jo veter odnese na zelene poljane...

Nekaj nasvetov za mlade zbiralce znamk

Lepša in boljša je majhna zbirka z dobro ohranjenimi znamkami, kakor pa velika s poškodovanimi, torej manj vrednimi!

Nekatere znamke so občutljive za vodo in bencin! Torej pozor pri čiščenju!

Omejite se na posamezna področja zbiranja! V nasprotnem primeru bodo imele vaše zbirke precej lukenj!

Imejte tudi znamke, ki jih imate po dvoje, za zamenjavo, v najlepšem redu!